kep on ôônes, selleſt kukuwad kullatûkkid wälja, ſee on ûks kõige uuem rahakott!

„Nüid aga kõige enne: Kes on ſeda kepi katki murdnud? Ja — kes?"

Need kepi tûkkid kui tukkatide hunik oli ometegi „ſuſi" perenaeſe kõrwas ſeiſwa wiljakaupleja jalge ees maas, aga tema ja ta õde wanduſid tuliſelt, et ſee neile ûks puhas ime on, kes Matſi kepi oli katki teinud? „Waheſt nõbu, ſee joodik!" arwas „ſuſi" perenaene, kus juures ta „Lupaka" poole kätt wälja ſirutas, ja ſinna juure ruttu ütles: „Nüüd on ſelle üle nõuu pidada, kelle omaks ſee armas kuld peaks jääma? Mina mõtlen: kas meie ei peaks warsti ametlikukinnitajad Kiwi kutſuma?"

„Muidugi!"

Sedagi uwitas ka nõuunik, pää nikutamiſega ja andis nõuu, ametliku kinnitajad ühe wankriga ära tua.

Kui kinnitaja hädaga ſiſſeastunud, leidis ta warsti tarwilik olewad, need kullatûkkid üle lugeda.

„Õige! 300 tukatid peawad neid olema!"

„Õige!" nii palju leidis ta eeſt, keda ametlik kinnitaga oma taſku pûstis, ja ſeletas lühidelt ja kindlalt, „et tõstament äraſurnud Matſi [illegible]miſe pääle, mitte enne kui kolm tundi [illegible]ne matmiſt tohib ette loetud ſaada."

Nõnda rääkis ta kawalaste naerdes ja läks ſiis ſealt minema.

Ükskord wiimſelt oli matuſe hommik käes.

Wara olid juba kõik „tolu Mats'i" ſugulaſed ſuure tuppa kokkukogunud.

Kell kaheksa tuli ametnik, ſellega ka kohalik kirikuõpetaja, bürgermeiſter ja mõned kodanikud.

Kõikide ſilmad ripuſid ametniku mokade külgis, kes ühe ainſa wihaſe pilkuga kokkukogunud ſugulaſed ülewaatas ja walju häälega algas:

„Tänaſel pääwal kus mina oma wiimaſt tahtmiſt üleskirjutan, on minu, wõlgadeſt waba talu, ja ſelle juures olewad põllud, mets ja tiik; üleüldine hind 25,000 rubla. Pääle ſelle, mitmes tagawarakaſſades 10,000